

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-111/20-8

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primljeno: 18-06-2020		
Prilog	Neposredno	Postor
Klasa: UP/II-034-02/19-01/1174		
Ur. broj: 383-01/20-19		

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i mr. sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Zajednice ponuditelja Combis d.o.o., Zagreb i Led elektronika d.o.o., Ivanić-grad, kojeg zastupa opunomoćenik Marijan Vešligaj, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Vešligaj & Sliječević j.t.d., Zagreb, Froudeova 9, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, Zagreb, Koturaška cesta 43/IV, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba: Hrvatske autoceste d.o.o., Zagreb, Širolina ulica 4 i BS Telecom Solutions d.o.o., Sarajevo, Branilaca Sarajeva br. 20, Bosna i Hercegovina, koju zastupaju odvjetnici Odvjetničkog društva Knezović & partneri j.t.d., Zagreb, Radnička cesta 54 (Green gold – R3/VIII), radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 29. svibnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/19-01/1174, urbroj: 354-01/20-14 od 18. veljače 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv odluke o odabiru, urbroj: 4211-150-1144/9/2019 od 13. prosinca 2019., predmet nabave: uspostava središnjeg centra za nadzor i vođenje prometa na autocestama i uvođenje ITS Direktive i DATEX II standarda u objekte za izvještavanje, nadzor i upravljanje prometom na državnim autocestama, za grupu II - ARZ. Predmet nabave je podijeljen u 2 grupe: grupu I – HAC i grupu II – ARZ. Istim rješenjem tuženika ujedno je odbijen i tužiteljev zahtjev za naknadom troškova žalbenog postupka.

Tužitelj tužbom osporava zakonitost pobijanog rješenja smatrajući da su istim nezakonito potvrđene odluka o odabiru za grupu I – HAC i odluka o odabiru za grupu II – ARZ. U bitnom, sadržajno citira točku 4.2.1. Dokumentacije o nabavi (dalje u tekstu: DON), i to u dijelu koji se odnosi na stručno iskustvo potrebno za izvršavanje ugovora o javnoj nabavi, zaključujući kako odabrani ponuditelj nije dokazao svoju sposobnost traženu navedenom odredbom, jer potvrda izdana od strane JP AUTOCESTE FBiH (dalje u tekstu: potvrda), prema kojoj je u sklopu Ugovora za pružanje usluga-„Održavanje sustava nadzora upravljanja autoceste“ izvršena implementacija DATEX II protokola na platformi Windows Server, nije dokaz iz navedene odredbe DON-a. Nastavno tužitelj detaljno obrazlaže značenje protokola

DATEX II te se poziva na Delegirane uredbe Komisije (EU) br. 885/2013 i 886/2013, dopunjene Direktivom 2010/40/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 7. srpnja 2010., zaključujući da bez interoperabilnosti i razmjene podataka s drugim operaterima iz susjednih zemalja, nema pune implementacije DATEX II protokola, kao što je to traženo točkom 4.2.1. DON-a. U Bosni i Hercegovini, pa niti u JP AUTOCESTE FBiH nije izvršena implementacija DATEX II protokola u smislu navedenih Delegiranih uredbi Komisije (EU), jer se u Bosni i Hercegovini protokol DATEX II nije implementirao u punom opsegu budući nikada nije došlo do razmjene podataka, za što navedeni protokol služi. Stoga tužitelj drži pogrešnim zaključak tuženika prema kojem, bez obzira što BiH nije uspostavila razmjenu podataka temeljem protokola DATEX II, ne znači da BiH nije mogla uvesti navedeni protokol jer da je to izbor svake pojedine države. Također smatra pogrešnim utvrđenje da potvrda predstavlja javnu ispravu, pri čemu upire na članak 60. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.), kojom je regulirana javna isprava, zaključujući da to nije potvrda koju je izdalo trgovačko društvo druge države. Nadalje, čak i pod pretpostavkom da je odabrani ponuditelj izvršio punu implementaciju protokola DATEX II za JP AUTOCESTE FBiH, ostaje nejasno da li je u okviru kojih od 8 u potvrdi pobrojanih ugovora implementacija tog protokola izvršena. Naime, potvrda navodi 8 pojedinačnih ugovora, koji su za održavanje sustava nadzora upravljanja autoceste periodično zaključivani u razdoblju od 31. ožujka 2015. do 31. prosinca 2018., a od kojih samo prvonavedeni ima iznos veći od traženih 8.000.000,00 kn. Daje definiciju okvirnog sporazuma iz članka 3. stavka 1. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, broj: 120/16.-dalje u tekstu: ZJN), kojeg dovodi u vezu s definicijom ugovora o javnoj nabavi iz točke 32. te odredbe, zaključujući da okvirni sporazum nije ugovor u smislu ZJN, što je potvrđeno u više odluka tuženika, čiju odluku nastavno u tužbi tužitelj dijelom sadržajno citira. Dodaje da implementiranje DATEX II protokola traje od 2 do 6 mjeseci, pa smatra da je vjerojatno usluga eventualno pružena u sklopu samo jednog od navedenih ugovora, zbog čega je tužitelj postavio upit JP AUTOCESTE FBiH da se precizno navede u okviru kojih pojedinih ugovora je navodna implementacija rečenog protokola izvršena, na koji upit nije dobio odgovor. Stoga je mišljenja da je naručitelj, radi provjere u sklopu kojeg pojedinačnog ugovora je izvršena navodna implementacija DATEX II protokola, radi razjašnjenja sporne i nejasne činjenice trebao tražiti pojašnjenje od odabranog ponuditelja temeljem članka 263. stavka 2. ili članka 293. ZJN-a. S tim u vezi navodi kako tvrdnja tuženika da je implementacija izvršena u okviru 8 ugovora, pod kojim vjerojatno misli da je implementacija izvršena u okviru svih 8 ugovora, nije sukladan navodu iz potvrde, prema kojoj je, u sklopu Ugovora za pružanje usluga-„Održavanje sustava nadzora i upravljanja autoceste“, izvršena implementacija DATEX II protokola na platformi Windows Server. Dakle, ovim navodom nije rečeno da je implementacija izvršena u okviru svih ugovora, ali nije rečeno ni u kojem od 8 nabrojanih ugovora je navodna implementacija izvršena. Na kraju, tužitelj se osvrće na odluku o odabiru za grupu I – HAC, koja je, temeljem žalbe Telegra Solutions d.o.o., poništena odlukom tuženika, klasa: UP/II-034-02/19-01/1166 od 18. veljače 2020. U ponovljenom postupku, naručitelj je ponovno odabrao ponudu BS Telecom Solutions d.o.o., odlukom o odabiru od 10. ožujka 2020., bez da je provjerio ovdje osporene činjenice vezane za sposobnost odabranog ponuditelja. Pritom tužitelj napominje da u ovom postupku postoje pretpostavke za vođenje spora i u odnosu na potonju odluku, bez obzira na odredbu članka 30. stavka 1. točke 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), jer tužitelj nema mogućnosti podnositi žalbu protiv te odluke o odabiru od 10. ožujka 2020., donesene u ponovnom postupku po ranijem rješenju tuženika od 18. veljače 2020. Sukladno svemu navedenom, tužitelj tužbenim zahtjevom predlaže ovom Sudu usvojiti tužbu i poništiti osporeno rješenje tuženika od 18.

veljače 2020., klasa: UP/II-034-02/19-01/1174 (točka 1.), poništiti odluke o odabiru za grupu I – HAC od 13. prosinca 2019. i odluku o odabiru za grupu II – ARZ od 13. prosinca 2019. (točka 2.), poništiti odluku o odabiru za grupu I – HAC od 10. ožujka 2020. (točka 3.), te naložiti naručitelju da tužitelju nadoknadi troškove žalbenog postupka i troškove ovog upravnog spora u iskazanim iznosima (točke 4. i 5.).

Tuženik se, u odgovoru na tužbu, protivi tužbenom zahtjevu tužitelja iz razloga detaljno navedenih u obrazloženju osporenog rješenja. Pritom u odnosu na tužbene navode za grupu I – HAC, predlaže obustavu upravnog spora, jer je povodom žalbe drugog žalitelja, tuženik rješenjem od 18. veljače 2020. poništio odluku o odabiru za grupu I – HAC od 13. prosinca 2019., slijedom čega više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje upravnog spora u odnosu na navedenu odluku. U odnosu na ovdje osporenu odluku o odabiru (za grupu II – ARZ), tuženik navodi kako tužitelj ponavlja žalbeni navod vezan za dokazivanje tehničke i stručne sposobnosti iz točke 4.2.1.b.) DON-a, zbog čega tuženik, radi nepotrebnog ponavljanja, upućuje na sadržaj obrazloženja osporenog rješenja. Dodatno, napominje kako je navedenom točkom DON-a naručitelj propisao da gospodarski subjekt popisom ugovora, popraćenim potvrdama naručitelja o urednom izvršenju ugovora mora dokazati minimalno jedan uspješno realiziran projekt koji uključuje implementaciju protokola DATEX II u zadnjih 10 godina, s tim da vrijednost ugovora kojim se dokazuje sposobnost mora iznositi minimalno 8.000.000,00 kn, a dokazuje se s jednim ili više ugovora (maksimalno pet) u ukupno navedenom iznosu u zadnjih 10 godina. Pritom tuženik upire na odredbe članka 280. stavak 4. i 290. stavak 1. ZJN-a, zaključujući kako je odabrani ponuditelj izradio ponudu sukladno uvjetima i zahtjevima iz DON-a, radi čega je naručitelj takvu ponudu pravilno ocijenio valjanom, a što tužitelj argumentima i dokazima dostavljenim u žalbenom postupku nije uspio osporiti. To stoga jer DON-om nije niti traženo da ponuditelji potvrdama o urednom izvršenju ugovora moraju dokazati da je uspostavljena razmjena podataka među državama, niti je naručitelj mogao odbiti ponudu ponuditelja koja takvom uvjetu ne udovoljava. Tužitelj nije uspio osporiti niti istinitost i autentičnost potvrde naručitelja JP AUTOCESTE FBiH d.o.o. Mostar, koji je dva puta potvrdio da je odabrani ponuditelj izvršio instalaciju DATEX II protokola, zbog čega dokazi i činjenice na koje se tužitelj poziva nisu od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari, jer istima nije dokazano da odabrani ponuditelj nije izvršio sporne ugovore. Nadalje, tužitelj nije ničim dokazao svoju tvrdnju da potpuna implementacija DATEX II protokola uključuje i razmjenu podataka s drugim državama niti je na tu okolnost trebalo dostaviti ikakav dokaz u ponudi. Tuženik smatra neosnovanim i navode prema kojima je nejasno u okviru kojih od 8 u potvrdi pobrojanih ugovora je implementacija protokola DATEX II izvršena, ponavljajući da je DON-om propisano da gospodarski subjekt popisom ugovora, popraćenim potvrdama naručitelja o urednom izvršenju ugovora, mora dokazati minimalno jedan uspješno realiziran projekt koji uključuje implementaciju navedenog protokola u zadnjih 10 godina, a što je razvidno iz dostavljene potvrde. Dakle, tvrdnje tužitelja da je implementacija DATEX II protokola izvršena unutar samo jednog ugovora su paušalne, ničim dokazane, dok iz priložene potvrde proizlazi suprotno. Iznoseći i druge razloge temeljem kojih smatra da je osporeno rješenje na zakonu utemeljeno, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba Hrvatske autoceste d.o.o. (dalje u tekstu: naručitelj), u odgovoru na tužbu, u bitnom ističe da je u cilju ispunjenja uvjeta tehničke i stručne sposobnosti iz točke 4.2.1.b.) DON-a odabrani ponuditelj u ponudi dostavio dokaz da je predmetni uvjet ispunio temeljem ugovora: 01-01-3-6417-24-17 od 31. ožujka 2015. – Okvirni sporazum za pružanje usluga-„Održavanje sustava nadzora i upravljanja autoceste“ koji uključuje 8 pojedinačnih ugovora naručitelja JP AUTOCESTE FBiH d.o.o., Mostar. Kroz dostavu ažuriranih popratnih

dokumenata, odabrani ponuditelj je dostavio potvrdu potonjeg naručitelja o urednom izvršenju ugovora, u kojoj se navodi da je u sklopu ugovora za pružanje usluga-„Održavanje sistema nadzora i upravljanja autoceste“ izvršena implementacija DATEX II protokola na platformi Windows Server. Dostavljena potvrda, kojom ponuditelj dokazuje traženo iskustvo, u skladu je s uvjetima koje je propisao naručitelj. U odnosu na navode tužitelja kojima tvrdi da odabrani ponuditelj nije dokazao svoju stručnu sposobnost traženu točkom 4.2.1. DON-a, ističe da takve paušalne tvrdnje nisu dokaz za ocjenu tehničke i stručne sposobnosti za izvršenje ugovora u predmetnom postupku javne nabave, jer naručitelj tehničku i stručnu sposobnost ocjenjuje isključivo u skladu sa zahtjevima propisanim u DON-u. U odnosu na Delegirane uredbe Komisije i Direktive na koje tužitelj ukazuje u tužbi, naručitelj ističe da obveze po istima određuju tko mora uvesti DATEX II protokol, a nisu prepreka autocestama BiH da postupaju po istima bez obzira na to što autoceste BiH nisu obveznici prema navedenim aktima. Nastavno se poziva na razloge iznesene u odgovoru na žalbu, kod kojih u cijelosti ostaje, te predlaže ovom Sudu tužbu odbiti.

Zainteresirana osoba BS Telecom Solutions d.o.o. (dalje u tekstu: odabrani ponuditelj), u odgovoru na tužbu, protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. U bitnom, ističe da u konkretnom slučaju nisu sporne činjenice da je odabrani ponuditelj, kao dokaze u smislu zahtjeva iz točke 4.2.1. DON-a, dostavio naručitelju popis ugovora koji sadrži, među ostalim, i naznaku Ugovora za pružanje usluga-„Održavanje sustava nadzora i upravljanja autoceste“, te potvrdu da je naprijed navedeni ugovor uspješno realiziran, a u kojoj je potvrđeno da je u sklopu tog ugovora izvršena implementacija DATEX II protokola na platformi Windows Server. Upiše na članak 280. stavak 4. ZJN-a, zaključujući kako je odabrani ponuditelj dostavio naručitelju traženi dokument kojim se dokazuje stručna sposobnost iz točke 4.2.1. DON-a, radi čega je takav prigovor tužitelja neosnovan. U pogledu prigovora koji se tiču vrijednosti ugovora kojim se dokazuje sposobnost, odabrani ponuditelj navodi kako predmetna odredba DON-a znači da ukupna vrijednost svih ugovora kojima se dokazuje sposobnost mora iznositi minimalno 8.000.000,00 kn, jer da je namjera naručitelja bila zahtijevati dostavu dokaza o minimalnoj vrijednosti ugovora pojedinačno za točku a) i pojedinačno za točku b), onda bi to bilo jasno navedeno u DON-u. S tim u vezi, odabrani ponuditelj ističe kako među strankama nije sporno da je dokazao minimalnu traženu vrijednost ugovora kojima se dokazuje sposobnost navedena pod točkom 4.2.1.a.) DON-a, jer to tužitelj niti ne osporava, dok se, radi dokazivanja minimalne tražene vrijednosti ugovora kojima se dokazuje sposobnost navedena pod točkom 4.2.1.b.) DON-a, u popisu ugovora poziva na Okvirni sporazum-Ugovor za pružanje usluga-„Održavanje sustava nadzora i upravljanja autoceste“, koji je realiziran temeljem 8 pojedinačnih ugovora, a iz čega slijedi kako zbroj vrijednosti svih ugovora kojima se dokazuje sposobnost iz točke 4.2.1.a.) DON-a i vrijednosti najmanjeg iznosa pojedinačnog ugovora kojim se dokazuje sposobnost iz točke 4.2.1.b.) DON-a višestruko premašuje traženi minimalni iznos vrijednosti ugovora od 8.000.000,00 kn za sposobnosti tražene pod točkom a.) i b.) DON-a. Stoga odabrani ponuditelj smatra nepotrebnim utvrđivati u okviru kojeg pojedinačnog ugovora je izvršena usluga implementacije DATEX II protokola. Navodeći opširno i druge razloge zbog kojih smatra da je osporena odluka na zakonu utemeljena, pri čemu se osvrće i na odluku o odabiru koja se odnosi na grupu II – HAC, a ne na grupu II – ARZ, koja je predmet ovog postupka, odabrani ponuditelj predlaže ovom Sudu odbiti kao neosnovanu tužbu kojom se traži poništenje rješenja i odluke o odabiru za grupu II – ARZ.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima, odgovori na tužbu tuženika, naručitelja i odabranog ponuditelja dostavljeni su tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbio njegovu žalbu protiv odluke o odabiru od 13. prosinca 2019., urbroj: 4211-150-1144/9/2019, a koja se odnosi na grupu II – ARZ.

Naime, razmatrajući sadržaj tužiteljeve tužbe i tužbenog zahtjeva, kao i dokaze priložene svezu spisa, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnim tumačenjem mjerodavnih odredaba ZJN-a i DON-a navedenih u osporenom rješenju, osnovano ocijenio da je odabrani ponuditelj dokazao stručnu sposobnost iz točke 4.2.1.b.) DON-a, odnosno dokazao je da je uspješno realizirao projekt koji uključuje implementaciju protokola DATEX II u zadnjih 10 godina.

Pritom je tuženik dao detaljnu i jasnu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući da žalbeni navodi tužitelja nisu osnovani, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su utemeljeni na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba primijenjenog materijalnog prava. Naime, i po ocjeni ovoga Suda, odabrani ponuditelj je dostavio popis ugovora, popraćen potvrdom naručitelja JP AUTOCESTE FBiH od 5. srpnja 2019. (čija je autentičnost potvrđena podneskom istog naručitelja od 23. prosinca 2019.) o urednom izvršenju ugovora te o izvršenoj implementaciji DATEX II protokola na Windows Server platformi u okviru Ugovora za pružanje usluge- „Održavanje sustava nadzora i upravljanja autoceste“, čime je, suprotno navodima iz tužbe, postupljeno sukladno traženju iz naprijed navedene odredbe DON-a.

Neosnovano tužitelj u tužbi upire i na članak 3. stavak 1. ZJN-a, smatrajući da okvirni sporazum nije ugovor o javnoj nabavi kakav ima u vidu točka 32. navedene zakonske odredbe, jer to nije ni sporno. Pritom se poziva i na rješenje tuženika od 27. rujna 2018., dio kojeg sadržajno citira, a iz kojeg, suprotno navodima tužbe, jasno proizlazi da okvirni sporazum kao takav ne predstavlja ugovor, ali su to ugovori koji su sklopljeni temeljem okvirnog sporazuma, a o čemu se upravo ovdje radi.

Nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari niti prigovor da je naručitelj, radi razjašnjenja činjenice u sklopu kojeg pojedinačnog ugovora je izvršena implementacija DATEX II protokola, trebao zatražiti pojašnjenje od odabranog ponuditelja.

Naime, odredbom članka 293. stavka 1. ZJN-a propisano je da ako su informacije ili dokumentacija koje je trebao dostaviti gospodarski subjekt nepotpuni ili pogrešni ili se takvima čine ili ako nedostaje određeni dokument, javni naručitelj može, poštujući načela jednakog tretmana i transparentnosti, zahtijevati od dotičnih gospodarskih subjekata da dopune, razjasne, upotpune ili dostave nužne informacije i dokumentaciju u primjerenom roku ne kraćem od pet dana.

Slijedom izloženog, a imajući u vidu navedenu zakonsku odredbu i utvrđeno činjenično stanje, ovaj Sud nalazi da naručitelj nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što nije tražio pojašnjenje na koje ukazuje u tužbi. Ovo iz razloga jer naručitelj pregledava i ocjenjuje ponude na temelju uvjeta i zahtjeva iz DON-a, a naručitelj je tijekom pregleda i ocjene ponuda raspolagao popisom ugovora i potvrdom naručitelja o urednom izvršenju ugovora, koje su dostavljene sukladno traženju iz točke 4.2.1. DON-a, u čiju istinitost podataka naručitelj nije, niti je imao osnova posumnjati te nije primijenio odredbu članka 264. stavka 4. ZJN-a, kako to osnovano navodi i tuženik u osporenom rješenju, a što posljedično ukazuje da nije bilo mjesta primjeni ni odredbe članka 293. stavka 1. ZJN-a, budući dokumenti koje je odabrani ponuditelj dostavio (popis ugovora, potvrda) nisu bili ni nepotpuni ni pogrešni ni nedostatni.

Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, a imajući u vidu da tužitelj i u tužbi ponavlja prigovore navedene u žalbi protiv odluke o odabiru, to ovaj Sud nije našao osnove rješenje tuženika ocijeniti nezakonitim. Ovo tim više što tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je to rješenje utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na rješenje ove stvari.

Iz navedenih razloga Sud nije ocijenio potrebnim održati raspravu u predmetnom upravnom sporu. Naime, Sud je tijekom ovog spora tužitelju dostavio odgovore na tužbu koje su dali tuženik i zainteresirane osobe, čime mu je omogućio očitovanje na navode iz istih, nakon čega je, razmatrajući sve podneska zaprimljene od stranaka tijekom predmetnog upravnog spora, zaključio kako u ovoj stvari činjenice nisu sporne te da u stvari tužitelj svojim tužbenim navodima osporava samo primjenu prava, zbog čega je, u smislu ovlaštenja iz članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima, predmetni spor riješio bez rasprave.

Glede pak podneska odabranog ponuditelja, dostavljenog ovom Sudu tijekom predmetnog upravnog spora dana 27. svibnja 2020., a kojim traži nazočnost sjednici vijeća na kojoj će se odlučivati o ovom predmetu, napominje se da takva mogućnost nije dopuštena relevantnim odredbama Zakona o upravnim sporovima, prema kojima Visoki upravni sud odlučuje na javnoj sjednici kad održava raspravu, odnosno kad ocjenjuje zakonitost općeg akta.

U pogledu sadržaja tužbenog zahtjeva, koji je podijeljen u više točaka te kojim se, osim poništavanja predmetne pojedinačne odluke (rješenja) tuženika od 18. veljače 2020., traži i poništavanje odluka o odabiru koje nisu predmet ovog postupka, ovaj Sud nalazi potrebnim istaknuti da je, sukladno članku 3. stavku 1. podstavku 1., u vezi članka 22. stavka 2. podstavka 1. Zakona o upravnim sporovima, predmet upravnog spora ocjena zakonitosti pojedinačne odluke kojom je javnopravno tijelo odlučilo o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke u upravnoj stvari (upravni akt) protiv koje nije dopušteno izjaviti redoviti pravni lijek, a što znači da je predmet ovog upravnog spora osporeno rješenje tuženika od 18. veljače 2020., na koju se odnosi točka 1. tužbenog zahtjeva. Stoga u konkretnom slučaju nije bilo uvjeta za odlučivanje o zakonitosti odluka o odabiru koje se odnose na grupu I – HAC (dio točke 2. i točka 3. tužbenog zahtjeva), jer iste nisu predmet osporenog rješenja tuženika, a time niti ovog spora, dok je u odnosu na odluku o odabiru za grupu II – ARZ odlučeno time što je odbijen tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja tuženika (kojim je odbijena žalba tužitelja protiv te odluke).

S tim u vezi ovaj Sud nalazi potrebnim dodatno napomenuti da je već u više ovosudnih odluka zauzeo stajalište prema kojem u primjeni odredbe članka 2. stavka 1. i članka 31. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, kod rješavanja tužbenog zahtjeva u upravnom sporu, a radi osiguranja zakonitosti i sudske zaštite prava i pravnih interesa stranaka, sud nije vezan procesno pravnom kvalifikacijom tužbenog zahtjeva, odnosno doslovnim sadržajem istog, zbog čega je, uvažavajući načelo učinkovitosti, bez poziva na ispravak tužbenog zahtjeva, izrekom ove presude odlučio o osnovanosti tužbenog zahtjeva postavljenog u točki 1. istog, dok točke 2. i 4. tužbenog zahtjeva nije posebno razmatrao upravo s obzirom na sadržaj donesene odluke u ovoj stvari, a kojom je predmetno rješenje tuženika ocijenjeno zakonitim.

Na kraju, Sud nalazi neosnovanim i zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava tužbe, jer, prema odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima, stranka koja izgubi u spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. S

obzirom da je tužitelj izgubio predmetni upravni spor, jer je njegov tužbeni zahtjev u cijelosti odbijen, to je valjalo odbiti i njegov zahtjev za naknadu zatraženih troškova spora.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 29. svibnja 2020.

Predsjednica vijeća

Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

